

διδόμενον πρὸς τὸν γαμβρὸν τίμημα πρὸς ἐξαγορὰν τῆς συγκαταθέσεώς του εἰς τὸν γάμον, ὅσας ἢ νύμφη ἐμειονέκτει τοῦ γαμβροῦ, λόγῳ ἡλικίας, ἢ ἐμφανίσεως, ἢ μορφώσεως, ἢ καὶ κοινωνικῆς τάξεως. Ἀντιστοίχως ὑπῆρχε καὶ τὸ νυμφίκι. Τὸ γαμβρίκι ἦτο θεσμὸς παρεμφερῆς πρὸς τὸ ἀλλαχοῦ ἰσχυρὸν παλληκαριάτικο.

1045

1869. Κανονισμός, ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου, τῆς Δημογεροντίας Καλύμνου, ἀναλύεται διὰ μακρῶν, ἐν 367, σ. 182–189, ὅπου τονίζεται ἡ δημοκρατικότης τῶν διατάξεών του.

1046

1871. Γραπτὰ ἔθιμα Ἀστυπάλαιας, συνταχθέντα ἐν συνελεύσει τῶν Δημογερόντων, τῶν Προκρίτων καὶ τοῦ Κλήρου, καταχωρισμένα ἐν τῷ Κώδικι τῆς Μητροπόλεως, ἐν 250 καὶ ἐν 251.

«Α) Ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως τοῦ ἐνὸς μέλους τοῦ ἀπογονίου ἄνευ κληρονόμου κατιόντος, ὅλα τὰ κινητὰ ἢ ἀκίνητα πράγματα ἢ γαῖα, ὅσα ὁ ἀποθανὼν ἔλαβεν ὡς προῖκα, ἐπιστρέφονται, ἄνευ ἐξαιρέσεως τινός, εἰς τοὺς προῖκαστάς αὐτά, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτῶν, εἰς τὰ τέκνα των, σύμφωνα μὲ τὸν παλαιὸν λόγον: «τὸ γαῖον εἰς τὸ γονικόν».

Β) Ἐν περιπτώσει καὶ ἢν ἤθελον ἀποβιώσει τὸ ἐν μέλος τοῦ ἀπογονίου καὶ ἤθελον ἐγκαταλείψει ἐν ἡ πλείονα τέκνα, τότε τὸ ἐπιζῶν μέλος, ὡς φυσικὸς κηδεμὼν τῶν ὀρφανῶν, ὀφείλει νὰ συγκαλέσῃ ὡς τάχιον, οἰκογενειακὸν συμβούλιον μετὰ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν τῶν ὀρφανῶν, διὰ νὰ προσδιορίσῃ ἀπὸ κοινῆς τοὺς κηδεμόνας τῶν ὀρφανῶν.

Γ) Πρώτιστον χρέος τῶν κηδεμόνων ὑπάρχει νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ὑπαρξιν τῶν ὀρφανῶν, συνάμα δὲ καὶ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν.

Καὶ ἐὰν μὲν τὰ ὀρφανὰ δύνανται νὰ ἀπολαμβάνωσιν τὴν ἀπαιτουμένην περιθάλψιν καὶ ἐπιμέλειαν παρὰ τῷ ἐπιζῶντι γεννήτορι των, θέλουσι μείνει παρ' αὐτῷ, κατὰ προτίμησιν. Ἐὰν δὲ τὰ ὀρφανὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπολαμβάνωσι τὰς ἀπαιτουμένας περιθάλψεις, ἢ ἐὰν ἡ ὑπαρξὶς των δὲν εἶναι ἐξησφαλισμένη παρὰ τῷ ἐπιζῶντι γεννήτορι των, τότε οἱ κηδεμόνες ὀφείλουσι νὰ ἐμπιστευθῶσι τὴν ἀνατροφὴν των εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν των, ὅστις παρέχει πλήρη ἐμπιστοσύνην διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ἀπαιτουμένην περιποίησιν τῶν ὀρφανῶν.

Δ) Ἀμα ἐξασφαλισθῶσι τὰ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ὀρφανῶν, οἱ κηδεμόνες ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσι καὶ τὰ τῆς περιουσίας αὐτῶν καὶ ἀφ' οὗ προσδιορίσωσι τὰ πρὸς συντήρησιν καὶ διατήρησιν αὐτῶν ἀπαιτούμενα ἔξοδα, ἐὰν μὲν ἡ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος γεννήτορός των φέρῃ εἰσόδημα πλείοντερον τῶν ὅσων ἀπαιτοῦνται εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν, τότε τὸ περισσεύμα τοῦτο θέλει παραδίδεται εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον τῆς Νήσου μας, διὰ νὰ διαχειρίζηται ἐν γνώσει τῶν κηδεμόνων, ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων, πρὸς ὄφελος τῶν ὀρφανῶν, τὸ δὲ περισσεύμα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὰ ὀρφανὰ ὁμοῦ μὲ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος γεννήτορός των, ἐὰν αὐτὰ ζήσωσιν. Ἐὰν ὅμως ἤθελον ἀποθάνει, ἢ περιουσία μεταβαίνει, ὡς εἴρηται, ἐκεῖθεν ὅθεν ἐδόθη, τὸ δὲ περισσεύμα λαμβάνει αὐτοδικαίως ὁ ἐπιζῶν γεννήτωρ αὐτῶν, ὡς κληρονομίαν ἀπὸ τὰ τέκνα του. Ἐὰν δὲ τοῦναντίον τὸ εἰσό-

